

gifter. Komme vi imidlertid til Spørgsmaa-
let om Nedsettelse af dem, er det ogsaa
min Overbevisning, at det da hverken er
praktisk eller heldigt at blive staaende
ved smaa, tillempede Reforme, som i ingen
Sensende ville faae deres fulde gavnlige Virkning,
idet de væsentlig hverken ville blive væsentlig føle-
lige for Yberne eller væsentlig lettende for Opkræv-
ningen, men at vi bør gaa videre og komme til
en saadan Nedsettelse af de indirekte Afgifter, som
virkelig bliver følelig for Yberne. Jeg skal i saa
Sensende navnlig udtale, at jeg tror, at det vilde
være ganske upraktisk og uheldigt nu at fastholde
det Forsøg, vi i forrige Samling kom ind paa at
gjøre med Hensyn til en Reform af Toldbeskatnin-
gen. Naar Spørgsmaalet bliver om, paa hvilke
af de indirekte Afgifter vi da nærmest maatte
rette vor Opmærksomhed, kunne Meningerne derom
være delte, og naar jeg vil sammenstille tre, er
det væsentlig kun for at kunne paapege et vist
bestemt finansielt Resultat; de kunne lettelig er-
statte ved andre Poster, som man mulig kunde
foretrække. Jeg vil da nævne Stempelafgiften,
Skibsafgifterne og en betydelig Toldreform. Vil
man gaa den Vej, jeg anser for den rigtige, nem-
lig at lade en saadan Reform af de indirekte Af-
gifter være gennemgribende, for at den kan faae
sin rette Betydning, og vil man altsaa ganske op-
hæve Stempelafgiften, vil man kunne gjøre Reg-
ning paa et Indtægtstab af 2,200,000 Kr., et
Indtægtstab paa Skibsafgifterne af 769,000 Kr.,
og endelig vil man ved at gennemføre det Told-
lovsforslag, som for to Aar siden fremlagdes og
vedtoges her i Thinget, kunne gjøre Regning paa
et Indtægtstab af noget over 4 Millioner Kr.,
hvilket i Alt vil udgjøre et Indtægtstab af cirka
7 Millioner Kr. Naar jeg paa den anden Side
har ment, at vi i Fremtiden kunne gjøre Regning
paa et Overskud af 8½ Million Kr., bliver der
efter denne Antagelse endnu tilbage et Overskud
af 1½ Million Kr., hvilket da vil kunne finde sin
Anvendelse i andre Diemed, som utvivlsomt ville
komme frem med stærkere Fordring, nemlig til
Støtte saavel af Fattige som af Almueskolevesenet,
hvilke jo begge ville komme til at kræve ikke ube-
tydelige Summer. — Efterat jeg saaledes har
givet den ordinære finansielle Balance, som jeg
har troet, det har været forsvareligt at opstille for
Fremtiden, maa jeg kun tilføje, at dette Thing
altid har fastholdt, at Reservecapitalen skulde anvendes
i produktive Diemed; at man med Hensyn til
dens Anvendelse dog ikke vilde gjøre overdreven
stærk Regning paa at indvinde den samme Rente-
indtægt, som man kunde have af Midlerne, saa-
længe de beroede i Reservecapitalen, men at man
vilde give Reservecapitalen en Anvendelse, som vilde
blive produktiv saavel med Hensyn til Indtægt
som med Hensyn til Landets Opkomst og Udvikling
i det Hele. Derom har der jo for nogle Aar
tilbage været ført en stærk Strid i Folkethinget,

som førte til det Resultat, jeg her nævnte, Reservecapitalens Anvendelse væsentlig til Tjernbaneanlæg; men vi møde da tilfaldt en anden Udgift, som i Aar fremkommer forøget, nemlig Udgiften til Forsvarsvesenet. Det har vist vundet Anerkendelse fra alle Sider, at det nuværende ærede Ministerium ikke har villet lægge Dølgemaal paa nogen af de Udgifter, som det vil komme til at forlange, og at vi altsaa i saa Sensende have fundet, hvad vi søgte ifjor nemlig, et samlet Forlangende, for at vi kunde se, hvormeget der fordrer. Vi have da faaet en Sum frem, som har maattet, om ikke forundre, saa dog i alt Fald overbevisende Nertallet om, at vi her møde Fordringer, der paa ingen Maade kunne vinde Tilslutning. Vi have ifjor — og jeg haaber, at det Samme vil være Tilfældet i Aar — været villige til at bære endog betydelige Udgifter til Forsvarsvesenets Fremme, skjøndt vi ikke have været i Stand til at stille Forsvarsvesenets Betydning saaledes i første Række og saaledes over ethvert andet Statshensyn, at vi ved Siden af det maatte lade enhver andet Hensyn ude af Betragtning. Vi have som sagt været villige til at bevilge betydelige Udgifter i den Retning, men vel at mærke med den tilknyttede Betingelse, at vi derigennem kunde komme til en retfærdig og ligelig Fordeling af den Byrde, som de repræsenterer. Jeg er inderlig overbevist om, at det samme Standpunkt nu vil blive hævedt fra dette Things Side, og jeg kan heller ikke sige, at man er bleven forundret over, at den nuværende Finansminister har indtaget det Standpunkt, han har indtaget; tværtimod kan der maasse være en Tilfredsstillelse deri, at der nu staaar, om jeg saa maa sige, rene Standpunkter overfor hinanden. Den ærede Finansminister erklærer sig villig til at gaa den Vej, som ifjor blev antaget. Jeg tror at kunne opfatte det nuværende ærede Ministeriums Program saaledes: Ingen ny Skat, allermindst en Formueskat, og er det saa, er det ganske vist, at Anskuelserne staa saa stik modsatte overfor hinanden, at en synderlig lang Forhandling om denne Sag vil vise sig at være unyttig og øresløs. Fordringerne fra vor Side ere tværtimod stik modsat, idet vi forlange en overordentlig Indtægt for at dække den overordentlige Udgift, som fordrer, og vi have føjet til, at denne overordentlige Indtægt netop skal ramme paa den Maade, som vi ene anse for retfærdig, nemlig fortsættende i al ramme Formue og Indtægt. Finde vi ikke en saadan Form, have vi jo Erkjendelsen fra alle Sider af, at selv en ekstraordinær Skat i Form af en ren Indkomsskat er uretfærdig og kommer til at falde ulige paa mange Maader. Om den Fordring, som fra vor Side er bleven opstillet, er det min fulde Overbevisning, at den vil vinde Terrain, ligesom den alt har gjort det, videre og videre. Den vil komme til at staa saa fast i Befolkningen, at den høitærede Finansministers Appel til det danske Folk ikke vil være at opfatte